

Jezus nie urodził się w grudniu

Ewangelie podają, że w czasie narodzin Jezusa „byli w tej krainie pasterze w polu czuwający i trzymający nocne straże nad stadem swoim”.

Mój artykuł <http://www.eioba.pl/a/4zks/arttykul-a-raczej-ankieta> pozostał bez echa... Ciekawe czy poniższy, autorstwa A.Palli też tak zostanie potraktowany?...

Jezus nie urodził się w grudniu

Alfred J. Palla

Ewangelie podają, że w czasie narodzin Jezusa „byli w tej krainie pasterze w polu czuwający i trzymający nocne straże nad stadem swoim”¹. Pasterze nie pozostawiali z owcami na noc w grudniu. Niedawno byłem w Betlejem i zagadnąłem tamtejszych mieszkańców w tej sprawie. Potwierdzili, że tak jest do tej pory. Nie trzymają owiec na noc na polach, ponieważ na grudzień przypada na tym terenie najwięcej dni mroźnych, do czego dochodzą opady deszczu i śniegu.

Jezus urodził się podczas nakazanego przez Rzymian spisu ludności². Grudzień nie był miesiącem, który pragmatyczni Rzymianie przeznacziliby na taki cel. Spis wymagał, aby każdy przybył do miejsca urodzenia, w tym również Józef z ciężarną Marią. Rzymianie wyznaczali spisy ludności na okres, który nie kolidował z pracą na roli ani nie wymagał podróży w zimie i słońcu. Najlepiej nadawała się do tego celu wczesna jesień, zaraz po żniwach.

W Izraelu obchodzono wczesną jesienią Święto Szałasów, które swoją symboliką wskazywało na przyjście Mesjasza. Wiele przemawia za tym, że Jezus z Nazaretu urodził się podczas tego święta, wypełniając jego symbolikę.

Święto Szałasów

Starotestamentowe święta zapowiadały najważniejsze etapy służby Mesjasza. Na przykład baranek składany w Paschę symbolizował ofiarę, którą Chrystus złożył na Golgocie podczas święta Paschy. Na Jego przyjście wskazywało Święto Szałasów, dlatego podczas jego obchodów pielgrzymi śpiewali psalm zapowiadający Mesjasza: „Błogosławiony, który przychodzi w imię Pana!”³.

Święto Szałasów obchodzono przez siedem dni po tym, kiedy wszystkie plony były już zebrane, dlatego nazywano je także Świętem Zbiorów⁴.

Nazwa Święta Szałasów, po hebrajsku *Sukkot*⁵, brała się stąd, że tłumy Izraelitów przybywały wówczas do świątyni jerozolimskiej i mieszkaly, gdzie się dało, często w szałasach budowanych na ulicach Jerozolimy aż po Betlejem⁶. Wyjaśnia to, dlaczego Betlejem było tak przepełnione, że Józef nie mógł znaleźć noclegu dla ciężarnej Marii⁷. Stajenka ze żłóbkiem, gdzie miał się urodzić Pan Jezus, była zapewne jednym z tymczasowych szałasów, jakie stawiano w czasie tego święta.

Żydzi nazywali to święto czasem wielkiej radości i Świętem Narodów. Tych właśnie słów użył anioł Gabriel, zapowiadając dziewicy Marii, że urodzi Mesjasza: „Oto zwiastuję wam radość wielką, która będzie udziałem narodów świata”⁸. Apostoł Jan również nawiązał do tego święta na początku swojej ewangelii: „A Słowo stało się ciałem i zamieszkało wśród nas”⁹, jako że czasownik „zamieszkać” (gr. *eskenosen*) oznaczał dosłownie: rozbić namiot, zamieszkać w szałasie. Była to aluzja do obchodów święta, którego symbolika zapowiadała narodziny Mesjasza.

Poczęcie Jana Chrzciciela

Biblia nie podaje daty narodzin Jezusa, ale można ją wydedukować z biblijnego kontekstu, w czym pomoże nam

opis wizyty Marii u jej krewnej Elżbiety, matki Jana Chrzciciela¹⁰. Ewangelie podają, że gdy Maria poczęła, Elżbieta była w szóstym miesiącu ciąży¹¹. Wystarczy więc, że poznamy miesiąc, w którym Elżbieta poczęła, aby poznać miesiąc, w którym w łonie Marii począł się Jezus, po czym dodając do niego dziewięć miesięcy otrzymamy miesiąc, w którym urodził się Zbawiciel.

Mężem Elżbiety był Zachariasz, kapłan ze zmiany Abiasza¹². Podczas służby w świątyni, anioł objawił mu, że jego żona poczęła i urodzi syna, którego ma nazwać Jan¹³. Zmiana Abiasza była ósmą z kolei¹⁴. Talmud podaje, że każda zmiana służyła w świątyni przez tydzień, poczynając od miesiąca nisan (marzec/kwiecień). Jedynie w święta wszystkie zmiany usługiwały razem. Z tego wynika, że zmiana Abiasza usługiwała pod koniec czerwca. Wtedy jego żona poczęła.

Skoro Elżbieta zaszła w ciążę w czerwcu, to znaczy, że szósty miesiąc jej ciąży przypadł na grudzień. Maria zaszła w ciążę, gdy Elżbieta była w szóstym miesiącu ciąży¹⁵, a zatem Maria poczęła Jezusa w grudniu, z czego wynika, że urodził się On na przełomie września i października, w miesiącu nazywanym tiszri. Właśnie w połowie tego miesiąca Żydzi obchodzili Święto Szałasów.

Proroctwo o narodzinach Chrystusa

W Starym Testamencie znalazła się zapowiedź początku służby Jezusa¹⁶. Prorok Daniel napisał, że Mesjasz rozpocznie służbę po upływie 69 tygodni od wydania dekretu o odbudowie Jerozolimy, a zakończy ją 3,5 roku później. Od dekretu, który zezwalał Żydom odbudować Jerozolimę po niewoli babilońskiej, do wystąpienia Mesjasza miało upłynąć 69 proroczych tygodni, czyli 483 dni, które w proroctwach biblijnych interpretuje się jako lata¹⁷.

W sprawie odbudowy Jerozolimy królowie perscy wydali trzy uzupełniające się dekrety¹⁸. Do odbudowy doszło dopiero za sprawą trzeciego z nich. Jego treść znalazła się w Starym Testamencie¹⁹. Wydał go król Artakserkses (464-424) w siódmym roku swego panowania, czyli jesienią 457 roku p.n.e.²⁰. Odliczając 483 lata od tego roku dojdziemy do 27 roku n.e. Wynika z tego, że Mesjasz zapowiedziany przez proroka Daniela miał rozpocząć mesjańską służbę jesienią 27 roku n.e.

Hebrajskie słowo *Mesjasz* znaczy Pomazaniec (gr. *Christos*; łac. *Christus*). Mesjańska służba Jezusa zaczęła się bowiem w chwili, gdy Duch Święty namaścił Go podczas chrztu: „I stało się w owe dni, że przyszedł Jezus z Nazaretu Galilejskiego i został ochrzczony przez Jana w Jordanie. I zaraz, kiedy wychodził z wody, ujrzął rozstępujące się niebiosa i Ducha nań zstępującego jako gołębicę. I rozległ się głos z nieba: Tyś jest Syn mój umiłowany, którego sobie upodobałem”²¹.

Jezus był świadom, że wypełnia proroctwo Daniela, które zapowiadało rok Jego wystąpienia, gdyż zaraz po chrzcie powiedział: „Wypełnił się czas i przybliżyło się Królestwo Boże”²². Stało się to w „piętnastym roku panowania cesarza Tyberiusza”²³. Piętnasty rok panowania tego cesarza rozpoczął się jesienią 27 roku, jeśli weźmiemy pod uwagę inkluzywną metodę liczenia lat panowania władców, jaką stosowano w starożytnej Judei²⁴.

Łukasz napisał, że Jezus miał w tym czasie „około trzydziestu lat”²⁵. Jak to możliwe, skoro był to rok 27? Jezus urodził się, jak wiemy, jeszcze za życia Heroda Wielkiego²⁶, a ten zmarł w 4 roku p.n.e.²⁷. Jeśli Jezus urodził się w 4 roku p.n.e., wówczas — biorąc pod uwagę brak roku zerowego — miał trzydzieści lat w roku 27 n.e.

Skąd bierze się kilka lat różnicy między początkiem naszej ery a rokiem narodzin Jezusa, skoro liczy się ją od Jego narodzenia? Przyczyna jest prosta. W 562 roku n.e. cesarz Justynian Wielki zlecił Dionizemu Małemu ustalenie chronologii, która brałaby swój początek od narodzin Jezusa, a nie — jak do tej pory — od daty założenia Rzymu (753 rok p.n.e.). Mnich pomylił się o kilka lat. Gdyby nie ta pomyłka, mielibyśmy teraz rok 2012.

Proroctwo o śmierci Mesjasza

Prorok Daniel przepowiedział także zakończenie służby Chrystusa. Zapowiedział, że Mesjasz zginie w połowie ostatnich 7 lat (proroczego okresu 70 tygodni), a zatem 3,5 roku od rozpoczęcia Jego służby. Wtedy to Mesjasz miał swoją śmiercią znieść wskazujące na Niego „ofiary krwawe i z pokarmów”²⁸. Śmierć Chrystusa zniosła te ofiary²⁹.

Z Ewangelii Jana wynika, że na okres od chrztu Jezusa do Jego śmierci przypadły trzy Paschy. Jezusa ukrzyżowano w święto Paschy, czyli w marcu lub kwietniu. Jezus rozpoczął służbę mesjańską jesienią 27 roku n.e., a zatem trwała ona 3,5 roku, tak jak zapowiedział starotestamentowy prorok Daniel.

Jezus rozpoczął służbę jesienią 27 roku n.e. Miał wtedy 30 lat. Potwierdza to, że urodził się jesienią, co wydedukowaliśmy z chronologii poczęcia Jana przez Elżbietę. Z tego wynika, że Maria urodziła Jezusa wczesną jesienią, w czasie, kiedy w Izraelu obchodzono Święto Szałasów, którego symbolika wiązała się z przyjściem Mesjasza.

Czyżby Jezus wypełnił symbolikę tego święta, tak jak wypełnił typologię święta Paschy, kiedy umarł za nasze grzechy jako niewinny Baranek? Prorok Daniel zapowiedział rok, w którym Mesjasz miał rozpocząć swoją działalność i zakończyć ją, znosząc swoją śmiercią system ceremonialny, który na Niego wskazywał. Dowodzi to, że Jezus z Nazaretu był Zbawicielem zapowiedzianym w Starym Testamencie.

25 grudnia

Jakie jest pochodzenie święta obchodzonego 25 grudnia, skoro Jezus nie urodził się w grudniu? Na ten dzień przypadało obchodzone w starożytnym Rzymie święto zwane dniem narodzin boga słońca. Historyk F. Cumont napisał, że wyznawcy kultów solarnych „święcili niedzielę oraz 25 grudnia”³⁰. Do nich należała między innymi rodzina Konstantyna Wielkiego (280-337), cesarza, który wywyższył 25 grudnia jako Boże Narodzenie³¹.

Czy pogański rodowód 25 grudnia czyni tradycję wspominania narodzin Chrystusa w grudniu złą? Niekoniecznie. Można sobie zadać pytanie: co jest lepsze — spotkanie się w gronie rodzinnym i wspominanie narodzin Zbawiciela pod koniec grudnia czy nierobienie tego wcale?

¹Łk 2,8.

²Zob. Łk 2,1-5.

³Ps 118,26.

⁴Zob. Kpł 23,34; Wj 23,16; 34,22.

⁵Zob. Pwt 16,13.16.

⁶Kpł 23,40.

⁷Zob. Łk 2,7.

⁸Łk 2,10.

⁹J 1,14.

¹⁰Zob. Łk 1,41-42.

¹¹Zob. Łk 1,36.

¹²Zob. Łk 1,5.

¹³Zob. Łk 1,13.

¹⁴Zob. I Krn 24,10. Tylko cztery ze zmian kapłańskich powróciły z niewoli babilońskiej (zob. Ezd 2,33-39), ale zostały podzielone na dwadzieścia cztery, zachowując dawne nazwy.

¹⁵Zob. Łk 1,36-42.

¹⁶Zob. Dn 9,25-26.

¹⁷Zob. Dn 9,27. Praktyka używania dni do oznaczania lat jest częsta w Starym Testamencie, choć trudno ją uchwycić w przekładach z hebrajskiego, gdyż tłumacze oddają „dni” jako „lata” wszędzie tam, gdzie jest to oczywiste. Oto jeden z tekstów biblijnych, który ilustruje powyższą zasadę: „Naliczysz sobie siedem lat sabatowych, siedem razy po siedem lat, a dni tych siedmiu sabatów wyniosą czterdzieści dziewięć lat” (Kpł 25,8). Siedem tygodni (49 dni) zostało utożsamione z 49 latami, podobnie jak siedemdziesiąt tygodni (490 dni) z 490 latami w prorocztwie Daniela.

¹⁸Pierwszy dekret zezwalający Żydom na powrót do Jerozolimy wydał Cyrus Wielki. Tylko niewielka ich część wróciła wtedy do Palestyny i próbowała odbudować świątynię, ale spotkała się tam z opozycją (zob. Ezd 4,1-24). Król Dariusz wziął Żydom w obronę i posłał im prowizję na odbudowę świątyni, ale wciąż nie mieli pozwolenia na odbudowę murów ani niezależności dla Jerozolimy. Dopiero dekret Artakserksesa pozwolił na odbudowę Jerozolimy z jej murami oraz na zaprowadzenie w niej prawa Bożego (zob. Ezd 9,9).

¹⁹Zob. Ezd 7,11-27.

²⁰Gleason L. Archer, *Encyclopedia of Bible Difficulties*, s. 290; F.B. Holbrook, *Seventy Weeks, Leviticus, and the Nature of Prophecy*, s. 3-64; Siegfried H. Horn, Lynn H. Wood, *The Chronology of Ezra 7*.

²¹Mk 1,9-11.

²²Mk 1,15.

²³Łk 3,1.21.

²⁴Inkluzywna metoda liczenia polegała na tym, że rok panowania poprzedniego króla był zarazem pierwszym rokiem panowania nowego. Pierwszy rok panowania cesarza Tyberiusza, według ich rachuby, rozpoczął się między

dniem śmierci Oktawiana Augusta (sierpień) a miesiącem tiszri (październik). W tym miesiącu przypadał żydowski Nowy Rok, a zarazem drugi rok panowania Tyberiusza, który trwał od jesieni 14 roku do jesieni 15 roku n.e. W efekcie piętnasty rok jego panowania zaczął się jesienią 27 roku.

²⁵Łk 3,23.

²⁶Zob. Mt 2,16.

²⁷Józef Flawiusz napisał, że niedługo przed śmiercią Heroda doszło do zaćmienia słońca, które według astronomów wypadło w połowie 4 roku p.n.e. W tym roku objęli panowanie synowie Heroda (zob. Józef Flawiusz, *Dawne dzieje Izraela*, 17, 6:4).

²⁸Dn 9,27.

²⁹Zob. Kol 2,16-17.

³⁰Franz Cumont, *The Mysteries of Mithra*, s. 191.

³¹Euzebiusz z Cezarei, *Vita Constantini*, 4:20; Aleksander Krawczuk, *Konstantyn Wielki*, s. 190.

Autor: Alfred J. Palla

Przedruk ze strony: <http://znakiczasu.pl/trzymajac-sie-slowa/101-jezus-nie-urodzi-sie-w-grudniu>

Artykuł pobrano ze strony eioba.pl